

Esglésies mil·lenàries al Lluçanès

Dm, 18/08/2020 per Catalunya Religió

(*Ramon Bassas -CR*) La **Fina Valldaura** sempre em sorprèn. Ara m'assabento que és jutge de pau d'Oristà, el municipi de La Torre d'Oristà, que és d'on és. La coneixia perquè forma part de l'equip de [L'albergueria](#), centre de difusió cultural del bisbat de Vic, "un lloc de diàleg i retrobament entre l'art i l'espiritualitat, un lloc d'acollida de diferents enfocaments i tendències que sovint es plasmen en exposicions o altres activitats", segons la Fina. Qui tingui una visió llunyana de Vic (capellans, llonganisses, *la ciutat dels sants*, etc.) se sorprendrà que tingui l'únic centre d'art contemporani a Catalunya que pertany a un bisbat. I encara més de les propostes agosarades que porten a terme. La Fina n'és la cara visible, sovint, però al darrere hi ha més gent. "Pertànyer a aquest equip és un repte apassionant que ajuda a esdevenir persona oberta i cultivar la ment", ens explica. Però no s'acaba aquí, la Fina també és dissenyadora i amb té un petit estudi-impremta amb la **Maria Pla** des d'on han pogut desenvolupar tasques molt diverses i enriquidores: "hem museïtzat espais per a claretians, salesians i també accions en parròquies del bisbat, conèixer la necessitat i sensibilitat del client aporta coneixement", exemplifica.

Però no ens oblidem del que ens ha confessat al principi. Jutge de pau d'Oristà, al mig del Lluçanès, aquell indret que hi ha entre Osona, el Bages i el Berguedà. "Ja sabeu que no som comarca, però ens agrada dir que som del Lluçanès", diu. I és entre Lluçà i Oristà, dos petits poblets units per carreteres comarcals (la C-25 ens deixa prop d'Oristà i la C-62 molt a prop de Lluçà) on la Fina ens proposa la seva aportació a aquest petit cicle de [propostes per aquest estiu](#).

"Per emblemàtic hauria de dir Santa Maria de Lluçà o Santa Maria de l'Estany, però per desconegut hi afegeixo Sant Andreu d'Oristà. Per tant com que el territori dona per molt, no dic un element, sinó una petita ruta, si m'ho permeteu." I tant. En ruta, doncs.

"De la canònica agustiniana de [Santa Maria de Lluçà](#), en destacaria el claustre

menut i les pintures murals del segle XIV”, comença la Fina. “És un conjunt que captiva ja des de la ferramenta de l’entrada i que ens convidarà a anar més enllà, a veure els originals de frontal d’altar i Majestat, al Museu Episcopal de Vic.” Al segle XII ja hi havia presència canonical, fins el XVI, però la seva construcció és del segle X, fa més de mil anys.

La segona església que ens recomana és la de [Sant Andreu d’Oristà](#), també mil·lenària, que, sota una planta neoclàssica, “abriga una cripta possiblement era una tribuna, vestigi d’una antiga església romànica, restaurada el 1969 amb participació del poble, un indret amagat que us agradarà descobrir”.

“I si feu aquesta petita ruta entre Lluçà i Oristà” -segueix la Fina-, “unes quantes corbes més i arribeu fins a [Santa Maria de l’Estany](#), està bé elogiar als veïns, però és que el seu claustre mereix una vista, i dues, i més”. També és una antiga canònica agustiniana, ara parròquia, i “només” té nou-cents quaranta anys. És l’edificació “jove” del trajecte.

La Fina creu que el Lluçanès, que és visitat molt sovint pel seu entorn natural, té també aquestes joies, arquitectòniques que potser no es coneixen tant. “A més amb les circumstàncies actuals, fer sortides culturals a llocs on no hi ha massificació és un valor afegit” -continua-. També ens explica quel bisbat de Vic ha encetat una proposta cultural “[Cases d’Oliba](#)” que permet visitar diferents llocs amb valor històric, cultural, artístic, amb una entrada conjunta. “No cal dir que els visitants també podran trobar una oferta gastronòmica cuidada i productes de la terra, amb sabor i qualitat.” Amb aquest argument sí que ens ha convençut del tot.

A causa de l’aturada forçosa per la pandèmia passa aquestes vacances treballant. A més, a L’albergueria hi ha una instal·lació de ceràmica que també es pot veure i la Fina té cura de l’atenció als visitants, “per tant també us puc recomanar una visita a L’albergueria per veure una de les tres exposicions que havíem programat per aquest any, ‘[Ho saben tes entranyes!](#)’ de **Sama Genís**”. D’esglésies mil·lenàries a l’art contemporani. Fet.

-Per cert -plantejo- com has viscut el coronavirus?

-“He estat molt de sort, primer per què ningú de la família, ni amics, ni coneguts, ha patit la malaltia. I parlant de sort, també he de dir que n’he tingut al poder-me confinar a la casa amb la família, amb la mare de 97 anys, el que m’ha permès ajudar a tenir-ne cura més del que normalment puc fer. He constatat cuidar i estimar sovint es complementen i que són imprescindibles per viure en plenitud.”

Senyora jutge, cuidadora, descobridora d’art mil·lenari i d’ara mateix, moltes gràcies per aquesta excursió.

Mapa: